

9. De jaarlijkse veteranendag en het lot van de kleiduiven.

Ik probeer de oorlogsveteranendag altijd goed te organiseren. Van tevoren laat ik de veteranen een enquête formulier invullen waarin ze kunnen aangeven welke spelletjes ze graag op de veteranendag zouden willen spelen. Dit om onnodige ruzie op de dag zelf te voorkomen. Vorig jaar zag dit er zo uit:

Spelletje	Aantal stemmen
1. Kleiduiven schieten	44
2. Belletje trekken	26
3. 'Weg' kruipertje	12
4. Grootste 'bul' draaien	8
5. Teenkaas eten	4
6. Hardste wind laten	3
7. Oorvijgen uitdelen	3

We zijn toen om praktische redenen de dag begonnen met een spelletje 'belletje trekken'. Als het nog vroeg is, zijn er meer mensen nog thuis en dan is het effect groter' zo redeneerden de veteranen. Dat was best een komisch gezicht om die oude kereltjes van meer dan tachtig jaar, beladen met kilo's onderscheidingen, te zien aanbellen in de buurt, om zich dan vervolgens vlug achter een struik of klike te verbergen en dan wanneer de niets vermoedende buurtbewoner aan de deur verscheen hem vervolgens recht in zijn gezicht uit te lachen. Daarna deden we een spelletje 'Weg' kruipertje. Dat was ook komisch. Als veteranen in groepsverband bijeen zijn, dan wordt het kind in hen wakker. De veteranen liepen als gekken achter elkaar aan en dachten dat het weer oorlog was. 'Bullen' draaien, teenkaas eten en hardste winden laten hadden we om hygiënische redenen uitgesteld tot na het avond diner. Voor de wedstrijd 'hardste winden laten' hadden we bovendien uien en bruine bonen aan het menu toegevoegd.

Het grootste evenement van de dag was het kleiduiven schieten op de heide.

Nu had ik vorig jaar voor het eerst problemen met de kleiduiven. Ik beschikte over ongeveer 4000 kleiduiven. Enkele weken voor de veteranendag is er een delegatie van de kleiduiven bij mij op bezoek geweest. Een kleine honderd kleiduiven hadden hun rustende positie bij mij in de schuur opgegeven, waren tijdelijk tot leven gekomen, en stonden nu in levende lijve bij mij voor de deur. Ze wilden me dringend spreken. Het kwam eigenlijk hier op neer dat een groot deel van hen het zat was om voor een stelletje geflipte veteranen als schietschijf te dienen en om vervolgens een grote kans te lopen om aan flarden te worden geschoten op de heide. Wie verlangt er nu naar om zo roemloos ten onder te gaan?. Om door een voltreffer uit een jachtgeweer aan duizenden fragmentjes geschoten te worden en zo als stof onder de voeten van de mensen vertreden te worden?. Was dat het uiteindelijke 'doel' van hun leven? Moeten de kleiduiven daarvoor soms jaren in een magazijn worden opgeslagen om daarna genoeg te nemen met slechts één vreugdekreet van een geslaagde treffer?. Neen, zelfs die vreugdekreet kon niet meer bewust worden beleefd. De enige kortstondige vreugde die ze beleefden was dat moment wanneer ze door het jachtgeweer hoog de lucht in werden geschoten. Een paar luttele seconden zweefden ze dan boven de aarde en leken alle problemen ineens veel kleiner. Dat heerlijke gevoel even ontrokken te mogen zijn aan de aardse besognes, even verlost te zijn van die kwellende eenzaamheid van het verblijf in een magazijn en te mogen zweven, ver verheven boven de mensen.

De delegatie van de kleiduiven wond er geen doekjes omheen. Er was in hun midden een openlijke rebellie uitgebroken. Ongeveer twee honderd kleiduiven waren erin geslaagd om hun status te veranderen. Van kleiduiven waren ze nu veranderd in vredesduiven. Hoe ze dat

voor elkaar hadden gekregen wist de delegatie niet. Inmiddels waren ze al als vredesduiven uitgevlogen om problemen in de wereld op te lossen en een klein beetje zonneschijn te geven in het leven van gehavende en ontspoorde mensen. Zo waren er een aantal uitgevlogen naar Utrecht. Ze hadden gehoord dat daar tenminste 10 huwelijken op springen stonden. Toen ze in Utrecht arriveerden bleek echter dat het al te laat was. De echtscheidingen waren al uitgesproken, de boedel was al verdeeld, de huizen al verkocht, de kinderen waren al een speelbal geworden en werden heen en weer geslagen tussen afgedwongen bezoeksregelingen en al dan niet nagekomen alimentatie verplichtingen. Vertwijfeld keerden de vredesduiven terug naar hun basis. Is er dan toch geen beginnen aan? Is het toch beter om je ogen maar te sluiten en je vervolgens gelaten aan flarden te laten schieten?

Dan was een klein deel van de duiven veel beter af. Zij hadden alle idealisme laten varen en waren door een ander getransformeerd tot postduiven. Ze waren vastbesloten: ze zouden kleine berichtjes van hoop op een nieuwe toekomst de wereld insturen. Ze zouden landen op de vensterbanken van gebroken levens, in de hoop dat het bericht dat onder hun vleugels verborgen was, gelezen zou worden en doorverteld zou worden. En dat gebeurde ook. Uiteindelijk wist ik met enkele loze beloften het geweten van de delegatie van de kleidduiven te sussen, zodat het kleidduiven schieten alsnog kon doorgaan. De enige concessie die ik ze deed was dat ik ze toezegde dat indien een kleiduij door de veteranen gemist zou worden, de kleiduij geen tweede keer de lucht in zou worden geschoten.

Het kleidduiven schieten werd uiteindelijk gewonnen door (nee, niet door Wimke de Graaf uit Almkerk) maar door Generaal Majoor (BD) Sta In het Veld met in totaal 18 voltreffers. Over de wedstrijden 'teenkaas eten' en 'hardste winden laten' die na het avond diner plaats vonden ga ik nu niet uitweiden. De onsmakelijkheid van dergelijke activiteiten- die overigens tegen mijn uitdrukkelijke wens georganiseerd werden- laat zich gemakkelijk raden. Toch typisch dat menselijke trekje. Als de mens in groepsverband verkeert valt hij altijd weer terug op z.g. Onderbroeken lol. Tot die laatste categorie behoorde zeker de wedstrijd 'hardste winden laten'.

De veteranendag werd traditioneel afgesloten met 10 saluut schoten. Daartoe hadden we in onze tuin een groot kanon opgesteld. Hiervoor hadden we echter van de autoriteiten geen toestemming gekregen. Het harde gebulder van dit kanon was tot in de wijde omtrek te horen. We kregen hiervoor van de politie wel een fikse bekeuring van € 12 vanwege geluidsoverlast. Na urenlang overleg besloten we dat we deze bekeuring met zijn allen zouden delen en dat kwam neer op ongeveer € 0.12 per veteraan. De politie was niet bereid om iedere veteraan een bekeuring van € 0.12 te sturen. Uiteindelijk werd besloten dat ik deze € 12 zou voorschieten en dat deze € 0.12 door elke veteraan aan mij moest worden voldaan tegelijkertijd met de eerst volgende contributie betaling. Een overgrote meerderheid van de veteranen wilde echter eerst schriftelijk aansprakelijk worden gesteld voor deze € 0.12. (kosten voor de brief € 0.39 per brief). De helft van die overgrote meerderheid van de veteranen stond er bovendien op dat ze per **aangetekende post** aansprakelijk gesteld zouden worden voor die € 0.12. (Kosten aangetekende post € 4.50 per aangetekend stuk). Dit om aan hun familie te kunnen bewijzen dat dit incident daadwerkelijk heeft plaats gevonden en dat een dergelijke betaling gerechtvaardigd was. De kosten voor het verzenden van de aangetekende brief (€ 4.50) zouden ze echter niet voldoen. Ze waren van mening dat deze kosten betaald zouden moeten worden door de minderheid van de veteranen omdat deze minderheid kennelijk niets te bewijzen had aan hun familie en dus de betaling van een dergelijk bedrag ook geen argwaan bij hun familie zou veroorzaken. Snapt u het? Nou, ik niet. En begrijpt u nu hoeveel energie dergelijke discussies mij kosten? Deze discussie die doorliep tot middernacht!! Uiteindelijk stapten rond middernacht de veteranen de bus in die hen naar huis zou brengen.